

Un Dumnezeu drept și salvator – Autor necunoscut

Ioan 8.1-11: Dar Isus a mers la Muntele Măslinilor. Și dis-de-diminează a venit din nou în templu și tot poporul venea la El; și El, stând jos, îi învăța. Și cărturarii și fariseii au adus la El o femeie prinsă în adulter și, punând-o în mijloc, I-au spus: „Învățătorule, această femeie a fost prinsă chiar asupra faptului, săvârșind adulterul. Iar Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea: Tu deci ce zici?” Și spuneau aceasta ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L acuze. Dar Isus, plecându-Se, scria cu degetul pe pământ. Și, cum ei continuau să-L întrebe, S-a ridicat și le-a zis: „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. Și, plecându-Se din nou, scria pe pământ. Dar ei, după ce au auzit aceste cuvinte, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și a rămas Isus singur și femeia stând în mijloc. Și Isus, ridicându-Se și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a spus: „Femeie, unde sunt aceia, acuzatorii tăi? Nimeni nu te-a condamnat?” Și ea a spus: „Nimeni, Doamne”. Și Isus i-a spus: „Nici Eu nu te condamn. Mergi și să nu mai păcătuiești”.

În fiecare om există o anumită cunoaștere a binelui și a răului. „Aceasta și aceea”, spune el, „este bună, iar aceasta și aceea este rea”. Dar poate că nu există doi oameni care să aplice același criteriu pentru bine și rău. De obicei, un om alege un astfel de standard al binelui încât el însuși să îl poată atinge sau să îi corespundă, în timp ce răul începe pentru el într-un punct în care el însuși este exclus, dar alții sunt incluși. Bețivul, de exemplu, crede că băutul nici măcar nu este rău, în timp ce el ar considera un mare păcat să fure. Cel pofticios, care poate comite zilnic o mică fraudă sau înșelăciune în afacerile sale, se liniștește cu gândul: „Nu se poate altfel, așa se face peste tot, și oricum eu nu mă îmbăt, nu înjur și nu jur așa cum fac alții”. Persoana vicioasă se laudă că este binevoitoare și bună cu ceilalți; sau spune: „Nu fac rău nimănui decât mie însumi”. Cei sinceri și onorabili, cei economi și amabili se mulțumesc cu toții să facă ceea ce ei numesc datoria lor; și se uită în jur și îi compătimește pe păcătoșii evidenti; dar nu se gândesc niciodată câte gânduri rele, câte dorințe păcătoase, necunoscute de alții, pot să fi nutrit înlăuntrul lor, și că *Dumnezeu judecă inima*, în timp ce omul privește doar comportamentul exterior. Astfel, fiecare se felicita că nu a făcut *un rău sau altul* și se compară cu o altă persoană care a comis exact păcatul pe care el crede că a reușit să-l evite.

Ei bine, toate acestea dovedesc că oamenii nu se judecă pe ei înșiși în funcție de un anumit standard stabilit de bine și rău, ci că aleg standardul care le convine și îi condamnă pe ceilalți. Dar există un standard după care se măsoară totul și după care totul va fi judecat, iar oricine nu se ridică la acest standard va fi condamnat veșnic. Acest standard nu este nimic mai puțin decât *dreptatea lui Dumnezeu*. Când o persoană începe să înțeleagă că nu trebuie să-și formeze o judecată despre sine comparându-se cu alții, ci comparându-se cu gloria lui Dumnezeu (Romani 3.23); când conștiința sa începe să se trezească și să privească păcatul *în prezența lui Dumnezeu*, atunci descoperă că este cu adevărat vinovată și stricată. Atunci nu mai încearcă să se justifice încercând să găsească pe altcineva care este chiar mai rău decât ea; nu, mai degrabă se va strădui cu nerăbdare să afle dacă este posibil ca Dumnezeu, înaintea căruia se știe condamnat, să Se îndure de ea și să o ierte.

Pentru cărturarii și fariseii, despre care citim în capitolul 8 al Evangheliei după Ioan și care, în aparență, ar fi putut fi oameni foarte onorabili și religioși, femeia rea, care fusese prinsă într-un păcat atât de evident, era o mare ofensă; ei erau profund indignați de ea. Dreptatea și legea lui Moise cereau, credeau ei, să se dea un exemplu serios; o astfel de femeie, o astfel de păcătoasă, nu

trebuia să fie lăsată să trăiască. Pentru inima stricată a omului este o mângâiere și o liniștire dacă poate găsi pe cineva care este chiar mai rău decât ea. Omul crede că păcatul mai mare al celuilalt îl scuză; și, acuzându-l și muștrându-l aspru pe celălalt, el uită răul din el însuși. Astfel, el se bucură de rău; el „se bucură de nedreptate”.

Dar aceasta nu este totul. Nu numai că oamenii triumfă și se bucură de căderea și ruina altora, nu, ci ei nici nu pot suporta când văd că Dumnezeu vrea să arate milă. Gândul acesta le este deja de nesuportat. Căci ce este harul? Iertarea deplină și gratuită a oricărui păcat, fără ca Dumnezeu să ceară sau să aștepte ceva de la cel pe care îl iartă. Aceasta este ceva atât de contrar gândurilor și comportamentului omului, ceva atât de înalt deasupra omului încât îi stârnește aversiunea; într-adevăr, inima lui o numește adesea în secret nedrept sau nedreptate. El însuși nu acționează în acest fel și nici nu dorește ca Dumnezeu să facă aceasta. Este foarte umilitor să trebuiască să recunoaștem că depindem în întregime de har pentru mântuirea noastră și că nu am făcut nimic, absolut nimic, și nici nu putem face nimic în viitor care să ne facă subiecte potrivite pentru har; că mai degrabă nenorocirea, păcatul și ruina noastră sunt singurele care ne dau dreptul la har. (Efeseni 2.8-10) Cărturarii și fariseii nu puteau să înțeleagă aceasta și, întrucât nu voiau să recunoască faptul că ei înșiși erau păcătoși, s-au gândit să Îl pună în dificultate pe Domnul; dacă El o ierta pe femeie, voiau să spună că era nedrept, sau dacă o condamna, voiau să declare că nu era milostiv. „Moise ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea”, spuneau ei; „Tu deci, ce zici?”

Într-adevăr, sentința era corectă; dovada vinovăției femeii nu putea fi pusă la îndoială, iar legea vorbea clar; dar cine trebuia să execute ce spunea legea? Omul poate condamna cu ușurință; dar cine are dreptul să execute judecata? „Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. Cine putea spune că era „*fără păcat*”? Și dacă niciunul dintre ei nu putea spune: „Eu sunt fără de păcat”, atunci toți se aflau sub aceeași judecată ca și femeia, adică sub *moarte*, pentru că „*plata păcatului este moartea*”. Aceasta era o situație ciudată: *acuzata și acuzatorii ei erau expuși în mod egal la aceeași osândă* - toți sunt criminali. Acum nu se mai spunea: „*un astfel de om să fie ucis cu pietre*”, ci: „*toți să fie uciși cu pietre*”. De la cel mai bătrân până la cel mai mic, toți erau dovediți ca păcătoși (compară cu Galateni 3.10; Iacov 2.10).

Și acum, dragul meu cititor, te-ai gândit vreodată că și tu, ca și întreaga lume, ești vinovat înaintea lui Dumnezeu? (Romani 3.19,20) Nu este vorba de cât de mare este vina ta de păcat în comparație cu a altora; ci întrebarea este: Poți spune că ești „*fără păcat*” înaintea lui Dumnezeu? Dacă nu, sentința ta este: *moartea*.

„Sufletul care păcătuiește va muri” (Ezechiel 18.4). Este o situație rea și disperată, nu-i așa? Și ce ai făcut în această privință? Poate același lucru pe care l-au făcut cărturarii și fariseii, atunci când au fost convinși de propria lor conștiință? Au părăsit prezența Singurului care putea pronunța iertarea. Ai făcut și tu la fel? Adam a făcut odată același lucru în Grădina Eden; a plecat și s-a ascuns de prezența lui Iehova Dumnezeu, când și-a dat seama că este vinovat; s-a îndepărtat de singurul său Prieten chiar în momentul în care avea cea mai mare nevoie de ajutorul Său. Și așa este și acum. Omul se teme de Singurul care este dispus să ierte. Poate că vei reuși să te convingi că nu ești la fel de rău ca alții; poate că vei găsi unii care sunt într-adevăr mai răi decât tine; dar întrebarea este: *ești tu un păcătos*? Și, mai mult, care sunt gândurile lui Dumnezeu cu privire la tine? Nu îți spune oare propria conștiință: „Nu sunt în *întregime* fără păcat”? Ei bine, dacă este așa, atunci sentința lui Dumnezeu, care nu poate minți, este: *moartea*. Și dacă nu am auzi nimic altceva decât că Dumnezeu este *drept*, nu ar mai exista nicio speranță pentru noi. Dar Numele Lui să fie lăudat veșnic pentru asta! El este „un Dumnezeu drept și un Salvator” (Isaia 45.21). El a

pronunțat sentința și are și autoritatea de a o executa; singura întrebare care rămâne este: *Poate El să ierte?*

„Și a rămas Isus singur și femeia stând în mijloc.” Ea stătea acolo în fața Celui care putea spune că era „*fără de păcat*” și care, prin urmare, putea să arunce piatra asupra ei. Ea era singură cu Cel pe care L-a recunoscut ca Domn. Care va fi sentința *Lui*? Legea o condamnase deja; va executa El această sentință? Ce moment de frică supremă trebuie să fi fost pentru ea! Cât de mult trebuie să i se fi părut că tot ceea ce o înconjură era nimic pentru ea! Era singură cu Cel care avea puterea vieții și a morții. Totul depindea de cuvintele Lui. Ce va spune El? Omul nu îndrăznise să arunce cu piatra în ea; ce va face Dumnezeu acum? Isus spune: „Nici Eu nu te condamn. Mergi și să nu mai păcătuiești”.

Acesta este și astăzi mesajul plin de har pentru fiecare păcătos pierdut, rostit de Judecătorul Înșuși. Dar nu se adresează decât *păcătosului pierdut* care, convins în conștiința sa, stă în fața Judecătorului. Fariseii îndreptățiți de sine nu l-au auzit. Ei erau într-adevăr condamnați; dar nu au vrut să-și mărturisească păcatele și au căutat să scape de acuzațiile conștiinței lor condamnate, poate pentru a le îngropa în câteva fapte bune. Ei nu au vrut să se plaseze sub aceeași sentință de condamnare ca și femeia cea rea. De aceea nu au primit acel prețios cuvânt de pace. Doar femeia l-a auzit. Și așa este și astăzi. Dacă dorești să primești iertarea deplină și gratuită a lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să iei locul păcătosului vinovat, să fii *singur cu Isus*, condamnat în conștiința ta de tine însuși; nu trebuie să ai pe nimeni altcineva în care să te încrezi, nimeni cu care să te compari. Nu trebuie să te hotărăști să-ți îndrepti căile, nici să încerci să devii mai bun înainte de a veni la El; ci trebuie să fii adus la El prin însăși păcatele tale, stând chiar pe locul de condamnare înaintea Persoanei Celui care are autoritatea de a condamna; ba mai mult, vina ta trebuie să fie chiar motivul pentru care ești *singur* cu El (Matei 11.28).

Domnul nu i-a acordat femeii iertare cu vreo condiție. El nu a spus: „Nu *te voi* condamna, numai dacă nu vei mai păcătui”. Nu, El i-a acordat *mai întâi* o iertare completă și totală; și El știa că *aceasta* o va face capabilă să evite păcatul de acum înainte. Dacă dorești să ai putere asupra păcatului, trebuie să știi *mai întâi* că toate păcatele tale sunt iertate de Dumnezeu prin Hristos Isus (Romani 4.8; Coloseni 2.13; 1 Ioan 2.12). Dar dacă încerci să stăpânești răul din tine înainte de a cunoaște iertarea lui Dumnezeu, nu vei obține nici una, nici alta. Prin credința în Isus trebuie să fii îndreptățit de toate, înainte ca lucrurile să se îmbunătățească vreodată cu tine înaintea lui Dumnezeu (1 Ioan 5.4).

Unii, dintre cei care cred cu adevărat în Isus, nu au o înțelegere clară în privința aceasta și caută să obțină pacea prin *sfințenia* vieții sau prin roadele Duhului, în loc să se recunoască mai întâi ca păcătoși pierduți, care sunt pe deplin și gratuit iertați, și apoi să lase ca viața și comportamentul lor să fie ghidate de conștientizarea acestei iertări și de dragostea față de Dumnezeu, care este produsă în mod necesar de cunoașterea harului Său. Începe cu: „*Nici eu nu te condamn*”. Lasă ca pacea ta să vină din credința în sângele crucii Sale, prin care El *a făcut* pace (Romani 3.25; Coloseni 1.20). Cunoașterea și estimarea de către Dumnezeu a păcatelor tale este mult mai profundă decât a ta, dar El a purtat de grijă prin sângele Fiului Său. El spune că *acest* sânge curăță de *orice* păcat (1 Ioan 1.7). Cu cât îmi recunosc mai mult propriul meu păcat, cu atât mai mult voi prețui sângele prețios prin care el este îndepărtat; și cu atât mai mult voi fi atent, ca nu cumva să întristez inima Celui care, în marea Sa dragoste, a oferit o jertfă atât de minunată pentru păcatele mele. Prin urmare, cu cât îmi voi cunoaște mai profund propria mea vină, cu atât mai fermă va fi pacea mea, căci cu atât mai mult voi prețui sângele prin care s-a făcut pace (Efeseni 2.13,14).

Fie ca tu, dragul meu cititor, să cunoști pacea și bucuria pe care le dă inimii conștientizarea iertării tuturor păcatelor prin credința în sângele lui Isus, și să cunoști și victoria care rezultă din aceasta asupra puterii păcatului, chiar și asupra păcatelor sub care ai fost captiv!

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 48 (1900)